

Mikor kicsi voltam...

Mikó' kicsin vótam, elméntem a szomszéd faluba szógáni. Első nap adott a gazdám egy darab árpakinyeret, de én keveslettem.

– Ha kevés – aszonta –, hát tödd a patakba, majd megdagad!

Másnap aszonta, hogy mennyek vesszőt vágni. Én kimentem, vágtam két szált, bevittem a patakba, hogy maj' megdagad. Eccer csak asszongya nekem a gazda:

– Elmönünk a vesszőér', itt van egy darab háj, kend meg a szekeret!

Én fogtam magam, megkentem a szekerek mindenütt: kereket, ódalt, rudat. Kigyün a gazda, kaparja a fejit, s káromkodik:

– Illyen adta cudara, nem úgy kő ezt csinálni! No – asszongya –, fogd be mind a négy lovat, kettőt elő, kettőt utó.

Én meg befogtam a lovakat, kettőt a rúdhó', kettőt hátú' a nyújtóhó'. Itt hajtánám, de nem mén a ló, nem bírja egymást húzni. Kigyün a gazda, kaparja a fejit, s káromkodik:

– Hej kutya lelke vette, nem így kő fogni!

Akkó' aztán maga fölút a nyeregbe, és aszonta:

– Ne szólj az uton, mer' kívágom a szömöd!

Mihent megindútunk, a kerék kiesett, de nem mertem szóni. Eccerre csak meglátta azt a gazda.

– Hát a kerék hun van? – asszongya.

– Elveszött az úton. – Mondok: – Nem mertem szóni.

– No, fogd ki a lovat, s eredj érte mingyár'!

A nyerges lovat kifogtam, ráútem, elmöntem a kerékér'. Ahogy odaértem, főtöttem a lóra, de sehogy se akart megállni a hátán. Erre kaptam magam, kiütöttem belüle két küllőt, beakasztottam a ló nyakába, s főútem a hátára. Mire odaértem a gazdámhó', a kerék eltörte a ló lábát. Vót aztán megint nagy káromkodás.

– Hát a vessző hun van?

– Itt van a patakba' – mondok –, gondótam maj' megdagad.

Akkó' aztán a gazdám megin' kiszidott, hogy:

– Illyen ára az apádat, te huncut!

Én elszaladtam tüle, s beálltam a paphó'. Megfogadott kanásznak. Mikó' regge' kihajtom a disznót, asszongya a gazdám:

– Este ne hajtsd haza úket, hanem csak magad gyere haza előre, a disznó maj' gyün utánad!

Mikó' másnap este hazahajtom a disznót, hát odamaradt belüle egy nagy ártány. Elmenek keresni, hát eccer csak látom, hogy egy nagy hegyen süti ti-

zenkét betyár. Odalopakodtam nagy csöndessen, jóllaktam belüle kegyessen, mint most. Ott van tizenkét akó bor egy hordóba', hogy azt megisszuk. Hát engem beszögeztek a hordóba. Én ott sirdogálok a hordóba': hogy szabadulok ki belüle? Odagyütt egy farkas, a farka a hordó szájához' ért, én kinyútom kezem a hordóbú', megkapom a farkát, egy nagyot kijátok: „Uccu te!” Erre a farkas elszaladt a hordóva' a gödörbe, odavágott egy fáhó', én kiestem, s most itt vagyok.